

הטור של יעל

בין המראות

מאת: יעל הכהן

אני כותבת את השורות האלה כמה ימים לפני יום כיפור – ואתם תקראו אותו כחודש מאוחר יותר.

יש טעויות גדולות. יש חטאים גדולים. אבל ביני לבין חברי, משפחתי ועצמי – הרבה מהטעויות הן קטנות אך מצטברות.

חלק מהחוכמה, אולי, זה לעשות תיקונים קטנים לכל אורך הדרך.

פעם חשבתי שלהיות מבוגר ובוגר זה להפסיק לעשות טעויות. היום אני חושבת שלהיות בוגר זה לזהות את הטעויות, להודות בהן, לקחת אחריות, לתקן ולהמשיך הלאה.

להאמין שיש לך את הידע, החוסן הנפשי, ההומור והגמישות כל פעם לתקן מחדש.

כי במפעל, בארגון, בבית ומול עצמנו, תמיד יהיו דברים שיתיישבו לנו בין המראות – פשוט לא נראה אותם.

ואז, צריך לקוות שהנהגים האחרים הם נהגים טובים. ולזכור, שבמקרים רבים אנחנו הנהגים האחרים.

שנה טובה שתהיה לכם.

בשבוע שעבר כמעט עשייתי תאונה. נהגתי אמנם כמו שצריך, בזהירות ובכוונה לשלב ולהשתלב. נסעתי במהירות המותרת ואפילו לא שוחחתי בדיבורית.

(קראתי שלנהגים המשוחחים בדיבורית יש מהירות תגובה דומה לאדם ששתה ארבע כוסות יין. אני לא הייתי מעלה על דעתי לנהוג אחרי כוס יין אחת... עם ארבע כוסות יין בתוכי הייתי מתיישבת בתא המטען – אבל להיגמל משימוש בדיבורית קשה לי מאוד...)

למזלי הייתה זאת צומת רבת כיוונים והאור האדום היה בגדר מנוחה קלה לנהג העמל. מסוג הרמזורים המאפשרים הרהורים, או מסג' קליל באוזניים (ראה את הטור של החודש שעבר).

לבסוף התרצה הנהג ופתח את החלון.

"תודה שפתחת!" אמרתי לו. "רציתי להתנצל בפניך!"

"כמעט דרסת אותי!!!" הוא אמר בכעס.

"נכון. ואני מאוד מתנצלת. ישבת בין המר – אות פשוט לא ראיתי אותך."

"יכלה להיות תאונה!" הוא אמר בקול קצת פחות זועם.

"נכון." הסכמתי איתו. "הסיבה שלא הייתה תאונה היא שאתה פשוט נהג טוב."

"תודה!" הוא אמר בקול מופתע.

בשלב זה האור כבר התחלף. נפנפנו לשלום – הוא נסע ישר ואני פניתי שמאלה, אבל כל אחד המשיך עם קצת הקלה.

אם לא הייתי מתנצלת מייד הרבה אנרגיה בדרכו כעוס על נהגים, נשים, יהודים והמצב המחורבן של העולם. ואני הייתי כועסת על עצמי לפחות עוד שעתים.

בכל מיקרה, בסיפור הזה הייתי מעל לכל רב – אלא, שהתיישב לו אוטו בין המראות שלי, נסע באותה המהירות ולא ראיתי אותו. כשרציתי לעבור נתיב – שמעתי צפירה קולנית ועצבנית למדי מאחורי.

מייד, כמובן, תיקנתי והאירוע עבר בשלום. הרכב שישב בין המראות (מה שנקרא BLIND SPOT) היה מונית, ובתוכו נהג רותח. ראיתי במראה את המחשבות שעוברות לו בראש על נשים ומיקומן הנכון.

הגענו יחד לרמזור. הוא מימיני. מסתכל קדימה בזעם.

אני מאמינה מאוד בעשיית תיקונים כמה שיותר קרוב לעשיית הטעות. לכן פתחתי את החלון וסימנתי לו שיפתח גם הוא בבקשה את חלונו על מנת שאוכל להתנצל.

האיש יושב חפון, כעוס, כמו ספינקס, לא זורק לי מבט.

צפרתי קלות. ניפנפתי בידיים. הצבע האדום של פניו התחיל להפוך לסגול.

ואני בשלי – לא נזוז מהרמזור עד שיפתח את החלון.

יעל הכהן, M.Ed. M.A. יועצת, מנחה ומרצה בתחום למידה ארגונית ופיתוח מנהלים.